

dermiš

marsel eme

Da bi se dočepao muzičke kutije koju je godinama priželjkivao, pobio je sva tri člana jedne porodice. Svižena beše jarosna rečitost tužica, gospodina Lebefa, uzaludne reči branioca, gospode Bridon. Optuženi je jednoglasno osuđen na giljotinu. Ni u dvorani, ni drugde, ne požali ga ama baš niko. Plećat, bikovska vrata, imao je široko, tupo lice bez čela, sve sama vilica, očice sitne, ugašena pogleda. Da je povodom njegove krivice postojala ikakva sumnja, porota istančanijih osećanja verovatno bi ga osudila već na osnovu njegove grubijanske glavuđe. Tokom celog pretresa nepomično je sedeo na klupi s izrazom potpune ravnodušnosti i nerazumevanja.

- Dermiš - upita ga predsednik suda - da li se kajete zbog zločina?

- Pa, tako, gos'n sudijo - odgovori Dermiš - i kajem i ne kajem.

- Izrazite se jasnije. Da li imate grižu savesti?

- Kako rekoste, gos'n sudijo?

- Grižu savesti, ne znate šta je griža savesti? Da probamo ovako: dešava li se da vam bude teško pripomisliti na vaše žrtve?

- Ja dobro, gos'n sudijo, hvala na pitanju.

Tokom suđenja, jedini trenutak u kojem je Dermiš pokazao nesumnjivo interesovanje bio je onaj kad je optužba iznela muzičku kutiju. Nagnuvši se preko ograde, nije je ispustao iz vida, a kad je sprava, nakon što ju je pisar navio, odzvrčala svoju melodiju, njegovim životinjskim licem razli se osmeh beskrainje blagosti.

Dok je čekao izvršenje presude, boravio je u osuđeničkoj ćeliji i mirno očekivao dan pogubljenja. Uostalom, približavanje roka kao da ga i nije zanimalo. Stražarima koji su ulazili u njegovu ćeliju ni reč nije progovorio o tome. Ništa veću potrebu nije osećao ni da im se obraća, i bilo mu je dovoljno da učtivo odgovara na pitanja koja bi mu postavili. Jedini njegov posao beše da čurliče melodiju koja ga je gurnula u zločin, a znao ju je loše. Onako veoma usporenog pamćenja, možda ga je baš razdraženost što ne može da se seti arije iz muzičke kutije i odvela, jedne septembarske večeri, u vilu sitnih rentijera u Nožanu na Marni. U vilu su živele dve matore devojke i njihov Legijom časti odlikovan zimogrižljivi ujak. Jednom sedmično, nedeljom, pri kraju podnevnog obeda, o desertu, starija se stra navijala bi muzičku kutiju. Toplih dana prozor trepezarije ostajao bi otvoren i za Dermiša su, tri godine zaredom, leta bila čarobno, oćaravajuće doba. Šćućuren uza zid vile, osluškivao je nedeljnu melodiju, da bi kasnije, cele celate sedmice, pokušavao da je se u celosti priseti, u čemu nije nikad do kraja uspeo. Već prvih jesenjih časova zimogrižljivi ujak tražio bi da se prozor trepezarije zatvori, i muzička kutija bi tad svirala samo sitnim rentijerama. Tri godine zaredom, Dermiš je proživljavao duge mesece osame bez muzike i bez radosti. Malo-pomalo, pesmica mu je izmicala, iz dana u dan čilela iz sećanja, i, krajem zime, ostajalo mu je samo da tuguje za njom. Sutradan ujutru policija ga zateče gde, pored tri leša, sluša pesmicu iz muzičke kutije.

Mesec dana znao je pesmicu napamet, ali uoči samog suđenja opet je zaboravio. Sada, u osuđeničkoj ćeliji, prikupljao je mrvičke koje mu je sud vratio bio u sećanje i koji su se svaki dan sve više krunili. **Ding, ding, alng**, pevuckao je osuđenik na smrt od jutra do sutra.

Zatvorski sveštenik obilazio je Dermiša i smatrao ga punim dobre volje. Ipak, i te kako bi voleo da je duh nesrećnika bar malčice otvoreniji, kako bi sveta reč prodrla do njegovog srca. Dermiš je slušao, pokoran kao drvo, ali njegovi kratki odgovori, baš kao i njegovo zatvoreno lice, nisu ukazivali na to da ga zanima spasenje duše, pa čak ni na to da uopšte ima dušu. Jednog decembarskog dana, međutim, dok mu je govorio o Bogorodici i andelima, svešteniku se učini da je u njegovim zgasilim očicama ugledao neko svetlucanje, ali toliko leti-

mično da je posumnjao da je dobro video. Pri kraju razgovora, Dermiš naglo upita: »A mali Isus, je l' još živ?« Duhovnik ni časka nije oklevao. Svakako, trebalo je reći da je mali Isus živeo i da, pošto je u tri-deset trećoj godini svojoj umro na krstu, o njemu nije moguće govoriti u sadašnjem vremenu. Ali Dermišova lobanja beše toliko tvrda da je teško bilo navesti ga da shvati. Gatka o malome malome Isusu beše za njega pristupačnije, te bi možda uspeła da otvori njegovu dušu za svete istine. Pop ispriča Dermišu kako je sin Božji odabrao da se rodi u jednoj štali, između vola i magarca.

- Razumete, Dermiš, to zato da pokaže kako stoji uz siromaha, kako je došao njih radi. Isto je tako mogao da odabere da se rodi i u tamnici, među najnesrećnijim od svih ljudi.

- Razumem, gos'n popo. Kratko rečeno, mali Isus mogao je da se rodi i u mojoj ćeliji, ali ne bi prihvatio da na svet dođe u kući nekih rentijera.

Duhovnik se zadovolji time da odmahne glavom. Dermišova logika beše nepobitna, ali odveć primarena njegovom ličnom slučaju i ne baš podesna da ga prikloni pokajanju. Pošto je, dakle, odmahnuo glavom nešto između da i ne, on nastavi o tri kralja, pokolju nevinih, bekstvu, te ispriča kako je mali Isus, kad mu je porasla brada, umro raspet između dvojice lupeža e da bi ljudima otvorio kapije nebeske.

- Pomislite samo, Dermiš, duša one lopurde nesumnjivo je bila prva od svih duša na svetu koja je ušla u raj, i to ne pukim slučajem, već zato što je Bog hteo da nam pokaže šta svaki grešnik može da očekuje od samilosti njegove. Za njega, i najveći zločini samo su nesrećni slučajevi koje život nosi...

No, Dermiš već dugo nije sledio duhovnika, i priča o lopurdi činila mu se isto onako mutnom kao i priče o čudesnom ribarenju i umnožavanju hlebova.

- Aha, znači da se mali Isus vrnuo u svoju štalu?

Mali Isus, pa mali Isus. Izlazeći iz ćelije, sveštenik pomisli da moć shvatanja ovog ubojice nije veća od detinje. Pade mu čak na pamet da posumnja u to da je Dermiš uopšte odgovoran za zločin i zamoli Boga da se sažali na nj.

»Detinja duša u telu nosača, ono troje starkelja je umorio bez zlobe, kao što dete poru stomak lutki ili joj otkida udove. To je dete koje nije ni svesno svoje snage, dete, jedno dete, a dokaz je njegova vera u maloga Isusa.«

Nekoliko dana kasnije, sveštenik poseti osuđenika. Stražara koji ga je pratio da mu otvori vrata upita:

- Je l' to on peva?

Iz ćelije se čulo kako Dermiš muškim glasom, dubokim kao zvonu, neprestano skandira: **Ding, ding, ding**.

- Po vas dan ne prestaje s tim **ding, ding, ding**. Još kad bi na nešto ličilo, ali to čak ni melodije nema.

Bezbriznost osuđenika na smrt, koji još nije izravnao račune s Nebom, nije mogla a da ne uznemiri duhovnika. Zateče Dermiša živahnijeg nego obično. Njegovo životinjsko lice imalo je neki izraz dobre blagosti, a u porezu njegovih kapaka svetlucao je blesak smeška. Povrh svega, Dermiš beše gotovo brbljiv.

- Kakvo je vreme napolju, gos'n popo?

- Pada sneg, dete moje.

- Ma 'ajte, jaka stvar, neće ga valjda sneg zastaviti. Briga njega za sneg.

I opet mu duhovnik govoraše o milosrđu Božjem i svetlosti pokajanja, no osuđenik je prekidao svaku njegovu rečenicu da bi mu pričao o malome Isusu, tako da preporuke ostaše bez ikakva dejstva.

- A je l' mali Isus poznaje ceo svet? Šta mislite, je l' mali Isus ima vlas' u raj? A po vašem mišljenju, gos'n popo, je l' mali Isus voli muziku?

Na kraju, duhovnik više ni reč nije dospelo da izusti. Kad se uputio vratima, osuđenik mu tutnu u ruku neki komadić papira presavijen načetvoro.

- To je moje pismo malome Isusu - reče on smešeći se.

Duhovnik uze poruku i nekoliko časaka kasnije pročita je.

»Dragi mali Isuse - pisalo je u pismu. - Pišem vam ovo da bi vas zamolio za jednu uslugu. Ja se zovem Dermiš. Evo, saće Božić. Znam da mi nećete zameriti što sam smakao oni troje starkelja Nožanu. Kod titamo gadova vi kod nji i nebi teli da dođete na svet. Ništa vam ne ištem za ovde jer još malo paću pod giljotinu da kinem u vreću. A što bi teo to je da mi kad budem u raj u da mi date moju

muzičku kutiju. Unapred vam fala, i želim vam dobro zdravlje. Dermiš.«

Sveštenik se užasnuo zbog sadržaja ove poruke, iz koje se sasvim jasno videlo koliko je ubica nepročičan za pokajanje.

»Ma razume se - razmišljao je - to je pravednik u kog nema više razboritosti no u novorođenčeta, i ovo njegovo uzdanje u maloga Isusa dovoljan je dokaz njegove detinje prostodušnosti, ali kad se neko pojavi na sudu s trostrukim ubistvom na savesti i bez tračka kajanja, ni sam Bog mu ne može pomoći. A opet, dušica mu je čista kao izvorska voda.

Uveče ode u zatvorsku kapelu i, pošto se pomolio za Dermiša, ostavi njegovo pismo u kolevku malog gipsanoga Isusa.

Na Badnji dan, dvadeset četvrtog decembra u zoru, jedan skup paradno odeneve gospode upade sa stražarima u ćeliju osuđenika na smrt. Očiju još teških od sna, preopterećenih stomaka, zevajući, zaustaviše se nekoliko koračaji od postelje. U svetlosti novoga dana, upinjahu se da nazre telo opruženo pod pokrivačem. Čaršav se lako pomače, a s ležaja dopre slabašno jećanje. Tužilac, gospodin Lebef, oseti kako mu žmarci silaze niz kičmu. Direktor zatvora priđe svoju crnu kravatu i odvoji se od skupine. Povuču se manžate, namesti glavu kako priliči i, nagavši se gornjim delom tela unazad, ruku spojenih u visini rasporca na pantalonama, izgovori teatralnim glasom:

- Dermiš, budite hrabri, vaša molba za pomilovanje je odbijena.

Jedini odgovor beše jećanje, jače i upornije no maločas, no Dermiš se ne pomeri. Izgleda da se pokrio preko glave, tako da mu se ni nos nije pomaljao ispod pokrivača.

- Haj'te, Dermiš, da ne zakasnimo. Pokažite malo dobre volje, jedanput bar.

Jedan stražar priđe da prodrma osuđenika i naže se nad krevet. Ispravi se i, zapanjen, okrete direktoru.

- Šta bi?

- Pa ne znam, gospodine direktore, mrda se a opet...

Ispod pokrivača se začu neko uznemirujući nežno, otegnut kmećenje. Naglim, širokim pokretom stražar otkri krevet i kriknu. Prisutni, koji su se progurali napred, takođe kriknuše od zaprepašćenja. Na razotkrivenoj postelji, umesto Dermiša, ležalo je novorođeno, ili tek nekoliko meseci staro detešće. Izgleda da se obradovalo što se našlo na svetlosti, te smešeći se prede blagim pogledom preko posetilaca.

- Šta ovo znači? - zaurla direktor zatvora okrenuvši se glavnome stražaru. - Pustili ste zatvorenika da umakne?

- Nemoguće, gospodine direktore, nema ni tri četvrti sada kako sam poslednji put obišao zatvor i siguran sam da sam video Dermiša u postelji.

Kramoazi, direktor, poče da proklinje svoje potčinjene i zapreti im najstrožim kaznama. Duhovnik, pak, pade na kolena i zahvali Bogu, Devici, svetome Josifu, Providenju i malome Isusu Ali, na njega niko nije obraćao pažnju.

- Gospode Bože! - razvika se direktor nadnevši se nad dete. - Ama pogledajte, tu, na prsima, istetovirano je isto kao Dermiš.

I prisutni se nadneše nad dete. Ono je na grudima imalo dve simetrično istetovirane šare - jedna je prikazivala žensku, druga pseću glavu. Nije bilo sumnje da i Dermiš ima iste istijacite, samo veće. Za to su jamčili stražari. U grobnjoj tišini, svi se dadoše na poređenje i prepoznavanje.

- Možda se varam - reče gospodin Lebef - ali čini mi se da odojče liči na Dermiša onoliko koliko dete ovog uzrasta može da liči na čoveka od tri-deset i tri godine. Pogledajte ovu krupnu glavu, tupo lice, nisko čelo, ove sitne, prazne očice, pa i oblik nosa. Vama se ne čini? - upita okrenuvši se braniocu osuđenog.

- Nećeg, očigledno, ima - složi se gđa Bridon.

- Dermiš je sa zadnje strane butine imao mrlju boje bele kafe - objavi glavni stražar.

Pogledaše detinju butinu i nadoše beleg.

- Donesite mi antoropometrijski protokol o osuđenoj - zapovedi direktor. - Uporedićemo otiske prstiju.

Glavni stražar se udalji galopom. Dok su čekali da se vrati, svi se bacili na traženje razboritog objašnjenja Dermišovog preobražaja, u koji više niko nije sumnjao. Direktor zatvora nije se mešao u razgovor, već se nervozno ušohoda po ćeliji. Kako se odojče rasplakalo uplašivši se galame, on priđe postelji i pretećim glasom izreče:

– Čekni der, deljio, daču ti ja zašto da plačeš.
Tužilac Lebef, koji beše seo kraj deteta, zbu-
njeno pogleda direktora.

– Zaista verujete da je ovo onaj naš ubojica?
– upita.
– Nadam se. U svakom slučaju, uskoro ćemo
saznati.

Našavši se pred ovim tananim čuđom, duhovnik
se neprestano zahvaljivao Bogu, i dok je gledao
ovo tako reći božansko dete kako leži između Le-
befa i direktora, oči su mu se vlačile od nežnosti. S
lako zebnjom upita se šta će sad biti i pobožno zak-
ljuči:

»Biće onako kako mali Isus bude odlučio.«

Pošto je uporedno ispitivanje otisaka prstiju
potvrdilo neobičan preobražaj, direktor zatvora
odahnu s olakšanjem i protrlja ruke.

– E pa, sad, požurimo – reče on – već smo
izgubili silno vreme. Hajte, Dermiš, hajte...

Celijom se pronese žamor negodovanja, a brani-
lac osuđenoga gnevno povika:

– Ne nameravate valjda da pogubite novoro-
đenčeta! Bio bi to grozan, čudovišan čin. Ako i prihva-
timo da je Dermiš kriv i da je zaslužio smrt, zar
treba dokazivati nevinost novorođenčeta?

– Ne zalazim ja u te pojedinosti – odvrati di-
rektor. Je li ova individua naš Dermiš, da ili ne? Je
li on ubio ono troje rentijera u Nožanu na Marni? Je
li on bio osuđen na smrt? Zakon važi za sve i, mene
što se tiče, ne želim nikakvih neprilika. Svi su
spremni, a giljotina postavljena još pre jednog
časa. S tim vašim nivinom novorođenčetom vi samo
prodajete rog za svezu. Znači, dovoljno je pretvor-
iti se u odojče pa izmaći pravdi? To bi zaista bilo
odveć lako.

Gđa Bridon je materinskim pokretom vratila po-
krivač na punašno telašće svog klijenta. Zadovoljno
što je u toplome, dete počeo da se smeja i guče. Di-
rektor ga pogleda popreko, smatrajući taj izliv rado-
sti sasvim neumjesnim.

– Glejte samo te drskosti – reče – hoće da
se šepuri do kraja.

– Gospodine direktore – umeša se duhovnik
– zar u ovoj dogodovštini ne primećujete prst Bo-
žiji?

– Možda, ali to ništa ne menja. Bile kako bilo,
nemam ja šta da se bakćem oko toga. Ne izdaje
meni Bog naloge, niti se Bog bavi mojim unaprede-
njem. Primio sam naređenja, izvršavam ih. Recite,
gospodine tužioce, zar nisam potpuno u pravu?

Tužilac Lebef oklevaše da se izjasni i odluči se
na to tek posle razmišljanja.

– Logika je, očigledno, na vašoj strani. Bilo bi
iz osnova nepravedno da ubica, umesto da dobije
zasluženu smrt, stekne povlasticu da počne život iz
početka. To bi bio žaljenja vredan primer. S druge
strane, izvršenje smrtno kazne nad detetom pri-
lično je tugaljiva stvar, te mislim da biste mudro uči-
nili kad biste o tome podneli izveštaj pretpostavlje-
nima.

– Znam ja njih zamerili bi mi što ih uvlačim u
nepriliku. Svejedno, ipak ću im telefonirati.

Visoki činovnici još nisu stigli u ministarstvo. Di-
rektor bi prinuđen da ih pozove na kuću. Tek upola
probudeni, behu prilično nadržani. Dermišov preo-
bražaj činio im se kao verolomno lukavstvo upe-
reno protiv njih lično, što je u njima izazvalo veliku
srditost. Tačno, osuđenik je odojče. Ali, nije sad
vreme za razneženosti i činovnici su strepeli da bi
im unapredjenje, ako bi se posumnjalo da su dobri
ljudi, moglo doći u pitanje. Pošto su se dogovorili,
odlučiše da »činjenica da se ubica malo skupio pod
teretom griže savesti, ili iz nekog drugog razloga,
ne bi smela ni u čemu da osujeti odredbe pravde«.

Pristupiše doterivanju osuđenika, što će reći da
su ga uveli u krevetski čaršav i odsekli mu paperjast
plavi čuperak koji mu je rastao na potiljku. Potom
duhovnik pokaza toliku predostrožnost da ga krsti.
Upravo ga je on i poneo u naručju do sprave postav-
ljene u zatvorskom dvorištu.

Po povratku s pogubljenja, on ispriča gđi Bridon
o merama koje je Dermiš preduzeo kod maloga
Isusa.

– Bog ne bi mogao da primi u raj ubicu kog
griža savesti nije čak ni pećnula Ali, Dermiš je na
svojoj strani imao nadu i ljubav prema malome
Isusu. Bog je poništio njegov život kao grešnika i
podario mu uzrast bezazlenosti.

– Ali, ako je njegov život kao grešnika poni-
šten, onda Dermiš i nije počinio nikakav zločin, a
sitni nožanski rentijeri nisu ni ubijeni.

Advokat požele da to izvede načistac i smesta
se zaputi u Nožan na Marni. Stigavši, raspita se u
jednoj bakalnici za ulicu u kojoj se nalazila kuća zlo-
čina, ali niko nije ni čuo za neki zločin. Bez teškoća
pokazase braniocu boravište starih gospođica Brid-
den i njihovog zimogrižljivog ujaka. Troje rentijera
ga dočekaše s nešto nepoverenja, no pošto su se
umirili, ubrzo mu se požaliliše kako im je baš noćas
ukradena muzička kutija koju su bili stavili na sto u
trepariji.

Prevod: Jelena Stakić

(Marcel Aume: Dermuche, iz zbirke priča Le vin de
Paris, Gallimard, 1947.)

Beleška o piscu

Francuski pisac Marsel Erme (1902 – 1967) napisao je više romana
(najpoznatiji: Zelena kobila) pozorišnih komada i zbirki priča za decu
i odrasle. Oblast u kojoj se posebno isticao mogla bi se nazvati sati-
ričnom fantastikom. Malograđanstva i licemerje česte su teme nje-
govih satirično-fantastičnih priča.

poruka nepoznatog

biljana nikšanović

*njiše se glava
pognuta od sna,
glava bez pratioca
u kiši,
bez prijatelja
u vrevi,
očajna glava
pred budućnošću,
besprimerna,
ružna, dugokosa,
unakašenog lica,
pačenička glava
razvaljena od ujeta,
glava što pluta
kao splav,
nabrekla od misli,
uvek u traganjima,
istisnuta iznad,
bez posvete,
hiljadugodišnja,
izumrla, poslednja
koja želi da sanja.*

PORUKA NEPOZNATOG

primila sam
poruku,
oprez,
ne poznaje ruke,
vidik je oblepljen
blatom;
pipam zamrzle
dojke,
junake privržene
zlu,
gordo izvajan
nos,
plačevnu rimu
golobradog deteta
ponavljam...
uzalud...
sparušeno,
nepoznato bedro,
zameniće
muškarca iz sna,
biće otvorena
vrata
čuđnog mesta
na kom se skupljaju
poznanci
i noć...
primila sam
poruku nepoznatog
i san je otkaočio
svoje jedro

proza polja

tajnovito ushićenje

amos oz

U čemu je tajna te opčinjenosti koja spokojno
ulazi u nas za dugih letnjih večeri, pri svršetku sva-
kodnevnog, teškog rada? Grmovi ljadendera. Čistine.
Ptica ista tri jasna vokala ponavlja uvek, ponovo.
Koji je to poslednji titraj obećavajućeg sutona i u
čemu je, prednost svršetka? Ko može uneti i reči
tišinu neba u tom, mirnom ispunjenom, času? Ceo
dugi dan radila je Slava u kuhinjama kibuca. Čistila
je velike šerpe, solila i začinila čereke mesa, pržila
krompir, čerupala piliće, vonjala lepljivo na domaće
ulje; njena tanka bela kosa postajala je masna u
oblacima pare, vikala je na mlade devovjke razmaže-
nih i negovanih ruku, trčala noseći slatkiše, lice joj
se rumenelo i žarilo kao u kakve stare skvo, iza
leđa, podsmešljive devovjke zvale su je vešticom i
čuđovištem, nije uzimala od ukora, svada i psovki,
odvratno, rekla bi uvek kada bi videla šta odvratno,
čitav dan je zaboravljala na bol u svojim natečenim
nogama, radila je svoj posao ne činići nikakve kom-
promise. Sada, na večernjem svetlu, ona je čista i
okupana, u svojoj plavoj haljini, koja joj tako dobro
pristaje, i gumenim sandalama na umornim no-
gama. Sedi sama na baštenskoj klupi. Ispred, u
pesku, njen unuk Lior gradi kule i ruši ih. Oko nje
su cvetovi ljadendera, iznad se lagano menja nebo,
ispred očiju joj suvo pustinijsko svetlo koje bleedi,
postaje plavičasto, nežno i meko. Nežno, meko i
mirno je nebo, i dok ga gleda tako, veruje da sve
postaje bolje. Sebi, bez glasa, kaže: kako je ovde
lepo sada. I doista, proplanak postaje tamniji, tamo
dole okreću se naaherene prskalice i miris vlažne
trave meša se sa mirisom udaljenog mora, nošenim
grčevitim naletima vetra. Sada nije teško odmarati
se. Čak i u tamnim brdima vlada mir, a iznad njih
već trideset godina ruševine napuštenog arapskog
sela Šeika Dahera propadaju, kolibe od blata, ra-
stopljene od kiša zimskih oluja, vraćaju se u prah,
vetar je oborio kamenje džamije i naneo tešku zem-
lju, ništa više nije preostalo osim razvaljenih kame-
nih dovrataka, na jednom Selig u izgužvanom rad-
nom odelu i Noam u borbenoj uniformi, sede i
puše, čekajući da padne mrak. Neće još dugo če-
kati, ona može da ih vidi i ne oseća nimalo bola. Ni
čežnju, ni bol. Sedite tamo vas dvojica i odmarate se
nakon dnevne jare, a ja ću biti ovde u bašti, udišući
prijetan večernji vazduh, nezabrinuta. Stavicu dva
mala flastera na razbijena Liorova kolena i poslati
ga da se igra u pesak. On je bezobrazno, ratoborno
dete, gradi kule od peska i ruši ih, i svaku tako dok
ne stane i ne izgubi se u mislima. Uskoro će biti
mrak. Sedite tako i pušite polako, ne pričajući, a ja
ću mumlati sebi staru poljsku melodiju. I tako sve
do kasno, dok se prve zvezde ne pojave i donesu
nam hladnoću. Ne još dugo.

»Dobro veče Slava, kako si?«

»Hvala, dobro, vrlo dobro. Kako sve lepo iz-
gleda. Ne dugo i postaće hladno.«

S engleskog prevela:

Gordana Krljuš

Beleška o piscu

AMOS OZ rođen je u Jerusalimu 1939. Na engleskom govornom području verovatno je najpoznatiji izraelski pisac, kako po svom književnom radu, tako i po učešću u mirovnom pokretu. Njegova najnovija dela izdata u Engleskoj su dve zbirke priča: *Where the Jackals Nowl* i *Hill of Evil Counsel*, a objavio je i knjigu za decu *Souchi* i knjigu eseja.